

TORONYIRÁNY

XVIII. 19.

2024. május 12.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Urunk mennybemenetele

Örömmel köszöntsük Urunkat, aki a földről felmagasztalva mindeneket magához vonzott, és mondjuk:

Krisztus, te vagy a dicsőség Királya!

Urunk, Jézus, dicsőség Királya, bűneinkért egyszer s mindenkorra felajánlott engesztelő áldozat, aki győzelmesen Atyád jobbára emelkedtél,

- add meg az örök dicsőséget azoknak, akiket megszenteltél!

Örök Főpapunk, Újszövetség Szerzője, aki mindenkor élsz, és közbenjársz értünk.

- üdvözítsd hozzád esekelő népedet!

Te kínszenvedésed után megmutattad, hogy élsz, és negyven napon át megjelentél apostolaidnak,

- a mai ünnepen erősítsd meg hitünket!

Te a Szentlelket ma megígérted apostolaidnak, hogy tanúid legyenek a föld végső határáig,

- támogasd a Szentlélek erejével a mi tanúságtételünket is!

Dicsőség Királya, te gyarló emberségünket mennybemeneteleddel égi dicsőségbe emelted,

- vedd le rólunk régi bűneink terhét, és add vissza életünk eredeti szépségét!

Te a szeretet útján jöttél le közénk,

- engeddd, hogy mi is ezen az úton járva, eljussunk hozzád!

Te megígérted, hogy mindenkit magadhoz vonzol,

- ne engeddd, hogy közülünk egy is elszakadjon tőled!

Te megdicsőülve a mennybe mentél,

- add, hogy lélekben már most veled legyünk!

Téged, igaz Istenünket egykor mint bíránkat várunk,

- add, hogy a megholtakkal együtt mint irgalmas Urunkat láthassunk az örök dicsőségben!

Az Imaórák Liturgiájából

A szentmise olvasmányai

1. ApCsel 1,1-11 Jézus utoljára találkozik apostolaival, megígéri, hogy elküldi nekik a Szentlelket, majd végleg eltűnik szemük előtt.

2. Ef 1,17-23 Pál apostol buzdítja az efezusiakat, próbálják felfogni, Isten milyen reményre hívta meg a hívőket, milyen gazdag az a fenséges örökség, amit nekik szán és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma fölöttük.

3. Mk 16,15-20 Jézus utoljára találkozik az apostolokkal, és megbízza őket azzal, hogy mindenhol tanúskodjanak az evangéliumról.

Hazatérés az Atyához

Ha Jézus feltámadását úgy tekintjük, mint a megváltás bizonyítékát, akkor meglátjuk azt az igazságot, hogy van örök élet. De a feltámadt Krisztus az örök élet természetét csak külsőségekben mutatja be: teste nincs alávetve a földi törvényeknek, nem köti a tér és idő, nem szorul táplálékra, ott jelenik meg, ahol akar, igazában már nem a föld lakója, hanem valamilyen titokzatos világé. Életének benső tartalmáról Márk evangéliuma ennyit mond: „Urunk Jézus, miután szólott hozzájuk, fölment a mennybe, elfoglalta helyét az Isten jobbán” (16,19). A kijelentés a régi ember világméretű akarta kifejezni Jézus megdicsőülését. A földi élet az Istennel való találkozásban végződik, s az ember megkapja érdemei jutalmát. Maga Jézus várta és kérte ezt a dicsőséget. Az utolsó vacsorán főpapi imájában ezeket mondta: „Atyám, dicsőíts meg engem magadnál azzal a dicsőséggel, amely az enyém volt nálad, mielőtt a világ lett” (Jn 17,5). Istensége szerint öröktől fogva osztozott az Atya dicsőségében. Most ezt kéri emberi természete számára is.

Feltámadása után még nem mutatja magát ebben a dicsőségben. A túlvilág teljes szemlélete nem lehet sorsa még a földön élő apostoloknak sem. De Jézus jelekkel vezet rá őket arra, hogy beteljesedett a zsoltáros jóváindulása: „Ülj az én jobbjomra, amíg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem”. Lukács csak annyit mond az eseményről, hogy „szemük láttára fölemelkedett és egy felhő takarta el szemük elől”. A jelenség értelmezését külön kinyilatkoztatás adja meg nekik. „Ez a Jézus, aki közületek az égbe emelkedett, úgy jön el ismét, ahogy szemetek láttára az égbe ment” (ApCsel 1,11). A felhő az Ószövetségben Isten világfelettségének a jele. A Sínai hegyen a felhőből szól, Dániel is úgy látja az Emberfiát, hogy az ég felhőiben jön ítéletet tartani. Pál apostol Jézus megdicsőülésében az Atya hatalmának kinyilvánítását látja, „aki nagyszerű erejének hatását Krisztuson mutatta meg, amikor a halálból föltámasztotta, s a mennyben jobbára ültette, minden fejedelem, hatalom, erő és uralom, s minden néven nevezendő méltóság fölél, nem csak ezen a világon, hanem az eljövendőben is” (Ef 1,19-21).

Más helyen ugyancsak Pál apostol azt írja, hogy az Atya azért magasztalta föl Jézus Krisztust, mivel engedelmes volt egészen a kereszthalálig (Fil 2,5). Az Atya dicsőségében és hatalmában való részesedés kétségtelenül a legnagyobb boldogságot jelenti. Jézus embersége szerint is átvette azt a helyet, ami kijárt az emberré lett Fiúnak. Ne csak a hatalmat lássuk meg benne, hanem azoknak a legszentebb igényeknek a kielégítését is, amelyek emberségét eltöltötték. A megtestesülés nem jogi intézkedés volt, hanem belső isteni szeretetnek és irgalomnak a megnyilvánulása. Jézus a saját megdicsőülését nem abban látja, hogy győzedelmeskedett ellenségei felett, hanem abban, hogy „életet adhat” övéinek. Az apostoli ígéhirdetés ezt így érzékelteti: az örök szentélyben közbenjár értünk (Zsid 9,24). Isten országát úgy valósítja, hogy „mindent magához vonz” (Jn 12,32). A megváltás ereje láthatatlanul benne működik az emberi történelemben, s gondoskodik arról, hogy teljes legyen a választottak száma (Jel 6,11). Amit Isten egyáltalán tenni akar az emberrel, azt Krisztuson keresztül teszi, hiszen „általá és érte teremtett mindent” (Kol 1,15). A földön ugyan még folyik a kibontakozás, a jó és a rossz küzdelme, de ő már a végső győzelem állapotából szemléli mindent. Tudja, hogy a történelem nem bizonytalan nyitott folyamat, hanem feléje van irányítva, s ő az idők végén átadja országát az Atyának és „az Isten lesz minden mindenben”. (1Kor 15,28). Vagyis az isteni életben való részesedést megkapják mindazok a teremtmények, amelyek alkalmazták magukra a megváltás kegyelmeit.

A mennybemenetel teológiai kifejtésénél különbséget kell tennünk a természetfölötti valóság és annak megismeretése között. Jézus a föltámadásban megkapta a teljes megdicsőülést. Átment abba a létrendbe, amit mennyi dicsőségnek nevezünk. Erről azonban csak részletekben adott kinyilatkoztatást. Megjelenéseivel igazolta, hogy kilépett fizikai világunkból, s úgynevezett mennybemenetelével azt érzékeltette, hogy véglegesen befejezte földi küldetését. Mindent megadott, ami az idők teljességéhez tartozott, s egyháza számára megkezdődik a hit időszaka.

A mennybemenetel hitbeli jelentőségét legszebben az apostoli tanítás foglalja össze: „Mivel olyan kiváló főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus az Isten Fia, tartsunk ki a hitben. Főpapunk ugyanis nem olyan, hogy ne tudna együttérezni gyöngeségeinkkel, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, de bünt nem követett el. Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónja elé, hogy irgalmat nyerjünk és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk” (Zsid 4,14-16). A bizalom abból fakad, hogy ő az utolsó percig az emberiség főpapjának mutatta magát. „Kezét fölemelve megáldotta őket, áldás közben eltávozott tőlük és fölment a mennybe” (Lk 24,50). Viselkedése nem azt mutatja, hogy rossz emlékekkel távozott, hanem azt, hogy magával vitte a szerető gondoskodást.

Ő mint fiú visszatért az Atyához. De úgy ment oda, mint „elsősülött a sok testvér közül”, azzal a szándékkal, hogy helyet készítsen számunkra. Azóta a halálnak, a túlvilágnak és az ítéletnek a gondolatát ez az üdvtörténeti esemény emberi közelségbe hozta. A túlvilági hit soha nem hiányzott, de a hitnek nem volt bizonyítéka, a homályt semmiféle fény nem mérsékelte. Az apostoli tanítás ellenben szilárd hitet követel a megdicsőült Krisztusban, aki „felszabadította azokat, akiket a haláltól való félelem egész életükre rabszolgává tett” (Zsid 3,15). Azóta valljuk, hogy az a vég, ami a természet rendjében az élet keserű veresége, az a megváltás eredményeként számunkra is hazatérés az Atyához.

Gál Ferenc

A gyermekek kérdései a vallásról (10.)

„Nehéz papnak lenni?”

Kérdések az egyház képviselőiről

A pap központi személye

Katolikus környezetben a pap személye a gyermek számára nagy jelentőséggel bír. A templom, mint épület és az Egyház, mint a gyermek által ismert hitközösség, csaknem mindig a pap személyéhez kapcsolódó fogalmak: „A plébános a templom tulajdonosa?”; „Ha nincs ott a pap, akkor a templom zárva marad?”; „A templomokban laknak a papok?”-mondja egy kisfiú és ezt kérdezi: „Akkor a papok Jézussal laknak?”.

Azok a tanítók, akik fel tudták használni ezt a kíváncsiságot anélkül, hogy lezárták a beszélgetést, hogy megelőlegezték a válaszokat, melyek biztos, hogy nem elégtették volna ki a gyermekek érdeklődését, kíváncsiságát, beszámolni a gyermekek gondoltak ki és tettek fel a plébánián vagy az iskolában. „Nehéz papnak lenni? És ha igen, akkor elmondod miért?”- kérdezték a harmadikosok az egyik interjúalanyt a következő kérdésekkel együtt:

„Papnak lenni olyan, mintha valaki Jézus alkalmazottja lenne, aki az Evangéliumot magyarázza az embereknek?”; „A pap munkája azért fontos, mert Isten az, aki megmondja, hogy mit csináljon?”. Nem hiányoznak a szavak pusztá jelentésére irányuló kérdések sem: „Mit jelent az, hogy pap?”; „Ugyanazt jelenti az, hogy pap és atya?”; „Miért hívnak minden papot tisztelendő úrnak?”.

És nem hiányozhatnak egyes, társadalmilag is vitás kérdések: „Miért nem nősznek meg a papok?”; „Nem kellene a papoknak is dolgozni járni?”; „Miért nem minden pap öltözik papi ruhába?”.

Ha jó pedagógiai érzékenységünk van, gondolkodóban ejt minket az, hogy a gyermek papokról alkotott képében jól elkülöníthetően világi és vallási jegyeket láthatunk. A pap egy ember, aki „Isten nevében” dolgozik, Isten felhatalmazásából, hiszen „az a feladata, hogy az Evangéliumot magyarázza mindenkinek”. Feltételezhetjük, hogy a „papi munkában” levő nehézség – amelyről a gyermek minket és magát kérdezi -, éppen ehhez a gyermeki módon felfogott „szentségességhez”, tehát a misztikussághoz, már majdnem a varázslathoz kötött, amelyeket az egyház képviselőinek tulajdonítanak főképp hivatásuk, kötelességük gyakorlása közben.

Istennek szüksége van emberekre

Ebből a nézőpontból nem meglepő az a kérdés, amelyet különböző helyzetekben még a negyedik, ötödik osztályosoktól is lehetett hallani a katolikus világ legmagasabb egyházi képviselőjéről:

„A pápa isteni?” vagy kevésbé választékos formában, de ugyanazzal a jelentéssel: „A pápa szent?”. Ezekről a kérdésektől indulva jó utat kell megtennie a vallásoktatásnak, hogy befolyásolja az Egyház missziós szerepéről alkotott felfogást, és ezáltal mozgatórugója legyen az általános iskolában már kulturálisan bizonyított megállapításnak, hogy „Istennek szüksége van segítőkre” azért, hogy folytassa Fia művét, a Szentlélek szüntelen ajándékától kísérve, amely azokat segíti, akiket a különlegesen sajátos feladat betöltésére hívtak el.

Sok tanító szerint az Egyház apostoli és missziós szerepének megfogalmazása a legjobb útja annak, hogy segítse a gyermekeket, hogy „olvasni tudjanak” az egyházi szertartásokban azért, hogy megértsék a liturgia nyelvezetének és a szentségekben való beavatásnak értelmét. Ne felejtjük el, hogy míg a hitoktatás a résztvevők megértésének élményét nyújtja, vagyis a vallási közösség életében és az azt meghatározó ünnepekben való részvételt jelenti, addig az iskola az „olvasni tudás”, vagyis a vallási élet kritikai úton történő megértésének élményét nyújtja saját kommunikációs kódjain keresztül. Az iskolának az a feladata, hogy néhány alapvető értelmezési lehetőséget nyújtson, amelyekre a gyermekeknek szüksége van, ahogy azt kérdések is tükrözik.

A vallási szertartások

Nem újdonság, hogy a gyermekeket, főleg az alsó tagozatos korúakat, nagyon vonzzák a vallási szertartások, vegyenek akár részt bennük, vagy csak halljanak elbeszéléseket róluk. Jellemző, hogy a gyermekek érdeklődnek a mise iránt, amelyet sokan a szertartás legpontosabb részletéig képesek leírni olyan kérdéseket felvetve, amelyek naiv voltak miatt megmosolyogtathatnak, de a bennük rejlő problematikus tartalom miatt biztosan nem: „Miért öltöznek olyan furcsán a papok, amikor misét mondanak?”; (Egy kislány ezt kérdezi: „Miért öltöznek >>áruhába<< a papok a misézéshez?”); „A mozdulatok, amelyeket a pap tesz olyanok, mint Jézus mozdulatai?”; „Miért állva hallgatjuk?”; „Lehet azt mondani, hogy a mise olyan, mint egy előadás?”.

A gyermekekben felmerülő gondolat, hogy a mise egy előadás volna, nem megfelelő tartalmat hordoz a vallásos környezetben, amelyben elhelyezik. Felmerül és mindenestre az iskolás évek alatt problematikus kérdés marad, hogy megtanulják a gyermekek megérteni az oltárnál történő szertartást, hogy megtanuljanak „olvasni” a pontos terminusokban, amelyek hitét Jézus tanítja, tehát azt, amit a keresztények hisznek. Ez az első lépés a vallási kultúra felé, amely nyitott a hitre, amely ésszerűen mutatja meg a tapasztalatokat anélkül, hogy minden áron gyakoroltatná a hitet. A fogékonyabb tanítók azt állítják, hogy az első lépés megtételének segítése az iskola feladata és kezességet is vállalnak ezért az első lépésért.

(Folyt. köv.)

Matilde Parente

Vasárnapi jegyzet

Áldott természet

Szép az esztendő körforgása, jöllehet az utóbbi időben mintha minden megváltoznék: kánikula van májusban – tavasz és nyár helyet cserélget. Globális felmelegedésről szól a jelentés –, üvegházi hatásról. Azért az akácvirágzás megmarad, a méhészek talán nem nyugtalankodnak. Kocog a kis helyközi vasúton a vonat. Magasabb tájakon most virágozik az akác. A fűrtök bebólintanak az ablakon. Illat és szín – együtt. Visszatérnek a gyerekkori álmok: anyámmal mézet venni mentünk vándorméhészekhez. Egy-egy darab lép is a tányérkára került, kóstolónak. Boldog időm emléke, hogy érjek el hozzád! Csak próbálom felidézni, de nem vagyok Marcel Proust, aki az elveszett idő nyomába eredt.

Akácvirágzáskor a szépről elmélkedem: világok sorsszötte hálójában hová lesz értéke mindannak, amit akár egyetlen akácvirágfűrt adhat színben, illatban! Művészkéz formázta a világmindenséget – hitem szerint a legnagyobb Művészt! Manapság minden mesterség szakmai fogalommal silányul. Olykor persze van vigasz is. Nemrégiben szoros pátriába, Nógrád megyébe népi művészek kiállítására hívtak. Máris láttam, mint Mikszáth látta – a dombok hullámlását. Nyolcvanesztendő barátnőm, a festőművész-muzsikus akvarell képe elé ültem: hallgattam a föld szíve dobbanását Debercsény szántóinál, törpe nyárfák s nyírek hófehér sóhaját. Aztán útra keltem tíz frissen szerzett művészkéz jóbarát kiállító házához tájára, kék-fehér autóbusszon, amelynek mostanában egyre fontosabb szerepet szánok: a kék a végtelenséggel üzen –, az éggel, a fehér gyermekkorom akácvirágait gyűjti egyetlen színhalmazba, hogy ne felejtsem: az idők kezdete előtt az Éden sugarában fürdött valamennyi teremtmény.

Belépek a kiállító terem ajtaján. Mi minden alkotható kukorica harasztból, csuhéból: arctalanul is karakteres valamennyi figura itt, az asztalon, amely mintha Vivaldi zenéjére lépne. Szép a tavasz és szép a nyár. És szép az esztendő körforgása – mint Babits mondaná: Isten szent ritmusa dobog e tárgyköltevényekben is. Ifjú barátom ősi cserépkorsók üzenetét, mintáit festette-festi korongozott tárgyaira, s az áttört míves széklábak úgy kínálnak helyet, hogy szertartásosságra kényszerítenek, hiszen a faragó mesterek fűrésze, bicskája mintha szentélyből léptek volna elő, amikor az alkotók a születendő műre gondoltak: ne csupán szék legyen a szék, hanem jóval több. Hol vagy korom tiszteletet érző szíve a teremtett természet, s a mesterkezek művei iránt? Ha nincs tisztelet, hol van az irgalom, amely nélkül sírba hanyatlik a XXI. század! De talán önmagára ébred a földiségtől lánca vert lélek, és észreveszi e szétvert világ részeinek együvé tartozását. Megőriztem csipetnyi cédulám, amelyre ezt írtam:

„Most még a hétköznapi – jelzik a csillagok,
nemzedék készül tisztább égbolt alá,
ahol a kéz munkál, s a puha csillagfonal
átszövi szívünket, hogy föld és éden között
megnyíljon a határ.”

† Tóth Sándor

hírek információk

A Székesegyházban május 14-én, kedden 19.00 órakor Európa Napjához kapcsolódóan „Európa Napja Szegeden” címmel koncertet ad Románia Szegedi Főkonzulátusa a Szeged-Csanádi Egyházmegye együttműködésével. A programban Enescu, Pergolesi, Brahms, Bartholdy, Rossini, Bach, Fauré, Vivaldi, Händel, Alessandro, Scarlatti és Gounod művei szerepelnek.

Közreműködnek a Temesvári Nyugati Egyetem Zenei és Színházi Kara, a szólisták: Stefan Ignat, Ioan Coca, David Miron.

A belépés ingyenes, a szervezők mindenkit szeretettel várnak.

Május 18-án, szombaton 20.00 órakor az Orgonák éjszakáján a „Rímbe öntött orgonasípok” előadáson Tabajdi Adám orgonaművész és Csujá Imre közös produkciója lesz hallható a Szegedi Dómban. A színművész Babits Mihály Jónás könyve és Jónás imája című műveit fogja előadni több részletben, a költeményekre reflektáló orgona improvizációval színesítve. Jegyek válthatók a Filharmonia Magyarország szegedi irodájában, valamint online a www.jegymester.hu oldalon.

Pünkösd ünnepén, jövő vasárnap a Székesegyházban a 10.00 órakor kezdődő szentmise keretében Kiss-Rigó László püspök részesíti a bérmálás szentségében az arra felkészült fiatalokat. Aznap még a békécsabai Társzékesegyházban is lesz bérmálás 18 órakor.

Szűz Mária, a keresztények segítsége ünnepéhez (május 24.) kapcsolódóan az idén is sor kerül az egyházmegyei zarándoklatra és találkozóra Óföldrőn, május 25-én, szombaton.

Gyalogos zarándokcsoportok 3 helyszínről indulnak:

Szegedről (korai indulással) 7:00 órakor

Makóról (korai indulással) 7:00 órakor

Földrőnről (délelőtti indulással) 11:00 órakor

A Makóról induló csoportot Pálfi Zoltán makói plébános vezeti. A csoporthoz való csatlakozással és egyéb információkkal kapcsolatban a plebania.makobelvaros@gmail.com címen kapható tájékoztatás.

A zarándoklatra, illetve a fent megnevezett zarándok csoportokhoz az űrlap kitöltésével lehet jelentkezni május 18-án, vasárnap 23:59-ig a www.corunum2020.hu oldalon.

Május 27-én, 17:30 órai kezdettel a világon először a Szegedi Dómban kerül közönség elé Don Lorenzo Perosi - Davide-Kristóf Acs KRISZTUS oratóriuma. A különleges zenei produkció a Szegedi Szimfonikus Zenekar és a Vaszy Viktor Kórus, valamint olyan kiváló előadóművészek előadásában jön létre, mint Molnár Levente - bariton, Kolonits Klára - szoprán, Kriszta Kinga - szoprán, Zemlényi Eszter - szoprán, Antoni Norbert - bariton, Kovács Gábor - tenor és Kautzky Armand - színművész. Vezényel Maestro Ács János, Pavarotti és a Három Tenor világhírű karmestere.

Jegyek válthatók a Filharmonia Magyarország szegedi irodájában (Szeged, Klauzál tér 7.; +36 62 425 260; szeged@filharmonia.hu), a Ticket Express jegyirodájában, valamint online a www.jegymester.hu oldalon.

Kiss-Rigó László szeged-csanádi püspök várja azoknak a 18. életévüket betöltött férfiaknak a jelentkezését, akik hivatást éreznek arra, hogy papként vállaljanak lelkipásztori szolgálatot a Szeged-Csanádi Egyházmegye közösségében, az idén érettségiznek, vagy már korábban tettek sikeres érettségi vizsgát, jó testi, szellemi, lelki állapottal rendelkeznek. Akik erre a szolgálatra vállalkoznak, felvételi kérelmüket kézzel írt levélben küldjék az alábbi címre: Kiss-Rigó László püspök, 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2. Jelentkezési határidő 2024. június 1.

A csíksomlyói kegyhely közleménye szerint május 18-án, szombaton 12.30-kor kezdődik a pünkösdi fogadalmi búcsú ünnepi szentmiséje a Hármashalom-oltárnál; a szentmise szónoka Felföldi László pécsi megyéspüspök lesz. A csíksomlyói búcsú szentmisét, amely a magyar nép legnagyobb zarándoklata, a Duna TV élőben közvetíti.

A csíksomlyói kegyhely ferences őrei minden évben mottó választanak az adott évre, amely egyben a pünkösdszombati fogadalmi nagybúcsú mottója is. A Gyulafehérvári Főegyházmegye pasztorális évének választott témájához „Imádsággal megújuló közösség” – kapcsolódva az idei csíksomlyói nagybúcsú mottója: „Újulatok meg!” (Ef 4,23).

A pünkösdi fogadalmi nagybúcsú május 17-én, pénteken 18 órakor a nyitó szentmisével kezdődik, amelyet rózsafüzér imádság és virrasztás követ a kegytemplomban.

Május 18-án, szombaton 10.30-kor indul el a kordon a Nyeregbe, ahol 12.30-kor kezdődik az ünnepi szentmise a Hármashalom-oltárnál.

A pünkösdszombati program 17 órakor csángó szentmisével folytatódik a Szent Péter és Pál-plébániatemplomban. Délután pünkösdi vigília szentmise lesz a kegytemplomban, ahol éjszakai virrasztást tartanak.

Május 19-én és 20-án az ünnepi miserend szerint mutatnak be szentmiséket a csíksomlyói kegytemplomban.

Ferenc pápa üzenete a Hivatások 61. Világnapjára (4.)

Meghívásunk: remény magvait vetni és békét építeni

Bátorság a kockázatvállaláshoz

Mindezeket illetően ismét csak azt mondom nektek, amit a lisszaboni ifjúsági világtalálkozó: „Rise up! – Keljetek fel!” Ébredjünk fel álmunkból, lépjünk ki a közönyből, nyissuk ki a börtönt, amelybe magunk zárkóztunk be, hogy mindannyian felfedezhessük hivatásunkat az Egyházban és a világban, és mindannyian a remény zarándokaivá és a béke építőivé váljunk! Szeressük szenvedélyesen az életet és kötelezzük el magunkat a környezetünkről és a környezetünkben élőkről való szerető gondoskodásra! Ismétlem: legyen bátorságotok kockázatot vállalni! Don Oreste Benzi, a jótékonykodó szeretet fáradhatatlan apostola, aki mindig a legkisebbek és a kiszolgáltatottak mellett állt, sokszor elmondta, hogy nincs olyan szegény, aki ne tudna adni valamit, és nincs olyan gazdag, aki ne szorulna rá valamire.

Keljünk fel tehát és induljunk el a remény zarándokaiként, hogy a Szent Erzsébetet meglátogató Máriához hasonlóan mi is örömhíreket tudjunk vinni, új életet tudunk fakasztani, testvériséget és békét tudjunk építeni!

Kelt Rómában, a Lateráni Szent Jánosnál, 2024. április 21-én, húsvét negyedik vasárnapján.

Ferenc pápa

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Örs,
† Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.